

Farkas Anita:

Vágyom rád

– Mesélj! Mi újság veled mostanában? – kérdezi mindenkori legjobb barátnőm Emília.

– Itt van a városban.

– Ki?

– Nagy Márk.

– Ez egy szabad ország, oda megy, ahova akar, nem?

– De... csak...

– Na jó, bevallom, én voltam. Megkértem, hogy töltsön itt néhány hetet, és tapadjon rád, mint a matrica, mert belezúgtál.

– Nem vicces, Emi. Egyébként is lehetetlen küldetés. Más világban élünk.

– Ő a Marson, te a Vénuszon?

– Tudnál kicsit komoly lenni?

– Persze, de akkor mesélj, mi történt?

– Csak, amit már elmondtam a telefonban.

– Leült melléd a pasi, akire mindennél jobban vágysz, erre te otthagyd.

– Nem vagyok már tini, hogy rajongjak.

– Mondta a nő, aki az eddigi összes közönségtalálkozón részt vett.

– Az más, csak visszajelzés a munkájáról.

– Így van. Valamint őszinte vonzalom és érdeklődés a személye iránt. Sokkal több mint tinédzseres rajongás. Szerintem ez egy jel, hogy pont itt van.

– Mit kéne tennem, amikor legközelebb találkozunk?

– Hagyd kibontakozni. Hátha valami jó sül ki belőle.

– Félek Emi!

– Tudom, de adj neki egy esélyt. Megérdemled, hogy boldog légy.

Elgondolkozom a hallottakon, amíg felhörpintem a kávé maradékát.

Még másnap reggel, munkába igyekvés közben is Emi szavai járnak az eszemben: "Adj neki egy esélyt! Megérdemled, hogy boldog légy." Eljátszom a gondolattal, hogy Márk és én akár lehetnénk pár. Sikerül annyira elmerengennem, körül sem nézek, amikor a zebrára lépek. Fékcsikorgás. Egy test ütközik belém. A fejem a járda kövéhez koccan. A világ elsötétül.

•

Valaki fogja a kezem. Hm..., de jó érzés. Mintha mázsás súlyok lennének a szememen, csak nagyon lassan sikerül kinyitnom. Márk ül az ágyhoz közel, feje a takarón pihen.

– Itt vagy. Meghaltam?

– Nem – motyogja a textilbe.

– Akkor álmodom?

Felemeli a fejét, mosolyog az ajka és a szeme is.

– Nem. Hogy érzed magad? – hangjából aggodalom sugárzik.

– Mint akin átment az úthenger. Hol vagyok? Mi történt?

– A megyei kórházban. Majdnem elütöttek. Szerencsére éppen arra jártam.

– Gondolom... a csokrokat az öltözőbe kéri a Művész Úr. – a szavak egy csiga lassúságával másznak le a nyelvemről. Biztos telenyomtak fájdalomcsillapítóval.

– A minimum, hogy randizol velem azok után, hogy megmentettem az életed, de amíg felépülsz beérem egy köszönömmel.

– Köszönöm Márk.

– Tetszik, ahogy kimondod a nevem. Szóval, randizol velem?

– Miért is ne – suttogom az utolsó erőmmel.
Újra magával ragad a sötétség.

Három nap múlva engednek ki. Márknak hála megúsztam egy enyhe agyrázkódással, és néhány horzsolással. Alig mozdult el mellőlem. Beszélgettünk, zenét hallgattunk, még a kedvenc könyvemből is felolvasott nekem. Mos pedig az első randinkra készülődöm. Ugyan jól érzem magam, de nem hagy nyugodni a gondolat: ez túl szép ahhoz, hogy igaz legyen.

Márk az autóbusz állomáson található olasz étterembe visz. Kikérte a véleményem, hiszen nem ismerős Paxon. Tömve van a hely, de mielőtt javasolnék mást a külön nyíló terembe vezet, ahol rendezvényeket szoktak tartani. A mennyezetről lámpionok lógnak, az asztalt illatgyertya fénye ragyogja be.

– Ez most csak a miénk? – kérdezek rá a nyilvánvalóra, hiszen kettőnkön kívül nincs itt senki.

– Igen, lefizettem a személyzetet.

– Értem – próbálok mosolyt erőltetni az arcomra, de szájhúzássá alakul, ha az imént hallottakra gondolk. Megkap, amit csak akar, mert híresség. Vajon én is csak ennyi leszek neki? Múló ábránd? Olcsó szórakozás?

– Valami rosszat mondtam?

– Mi a célod velem az est hátralévő részében? Az én szemem is kinyomod néhány ropogós bankóval, hátha annyi elég, hogy széttegyem a lábam?

– Gondoltam az meggy fizetés nélkül is. Elkezdheted törleszteni a kórházi számlát. Természetben. Felkapom az asztalról a vizespoharat, és a tartalmát az arcába öntöm.

– További szép estét, Bunkó!

– Felszínes, öntelt hólyag. Az agyára ment a hírnév. Hogy lehettem ilyen hülye, Emi.

– Ez így kicsit túlzás. Csak hajlamos vagy elveszni a részletekben.

– Még épp időben felszállt a szememről a rózsaszín köd. Köszönöm, hogy meghallgattál.

– Bármikor, Szívem.

Alighogy leteszem a mobilom megszólal a céges telefon.

– Városi Könyvtár, Kiss Lina vagyok.

– Lina le tudnál jönni egy pillanatra? – hallom a vonal másik végén Gyuri kollégám hangját.

– Persze.

Az előtérben kisebb csoportosulás fogad. Mindenki a bejárati ajtó túloldalán ücsörgő kutyát fürkészi. A szájában egy szál fehér rózsát tart, a nyakörvén kártya lóg.

– Mackó...

– Szóval ismered a fiatalembert – mosolyodik el Gyuri, és int a többieknek, hogy menjenek vissza dolgozni, majd ő is távozik.

Kilépek az ajtón, magamhoz veszem a virágot, és a kártyát.

Igazad volt, bunkón viselkedtem. Sajnálom, hogy elrontottam az esténket. Ha adsz még egy esélyt, ígérem, hogy jóvá teszem.

Márk

Mire elolvasom, már előttem áll.

- Nem volt szép, hogy a kutyát használtad fel.
- Tudom, de nyugi, kap majd érte jutalomfalatot. Mármint... ha megbocsájtasz.
- Kapsz még egy esélyt.
- Köszönöm.
- Most vissza kell mennem, de zárásra gyere értem.

– Rendben.

A kutyás bocsánatkérést követően mindig értem jött munka után. Elmentünk fagyizni, sétáltattuk Mackót a Duna – parton, vagy, egy pléden ölelkezve, csókolózva számoltuk a csillagokat.

– Neked mennyi? – kérdezi. Fejem a mellkasán pihen, ujjai hullámos fürtjeimmel játszanak.

– Tíz, és neked?

– Hét, a fenébe, már megint te nyertél – sóhajt színpadiasan, amitől nevethetnékem támad. – Teljesítem egy kívánságod, Kincsem. Mit szeretnél?

– Téged, meg engem meztelenül. – Szavaimat megerősítendő ajkamat az övére nyomom, türelmetlenül, és egyre hevesebben csókolom.

– Vedd le a felsőd! – utasít, és én engedelmeskedem. A csupa csipke melltartó nem bír sokat a

képzeletre. Felül, a hátam mögé nyúl, és egy mozdulattal megszabadít a textiltől.

Lehajol, apró csókokat lehel a keblemre. Lassan, és lágyan ingerel, de nekem ennyi is elég, hogy libabőrös legyek.

– Folytasd – biztatom a hajába túrva.

– Nem lehet. Öltözz fel! – nyomja hirtelen a kezembe a felsőm. Felpattan, és a korláthoz sétál. A Gárdonyi Kilátó időközben kedvenc éjszakai piknikező helyünnké vált. Néha nem is beszélgettünk, csak ölelkezve gyönyörködtünk a város fényeiben. A meghitt pillanatokat ezen az estén beárnyékolta valami. A félelem, elveszíthetünk valakit, akit csak nem régen találtunk meg: egymást.

– Már éreztem az elején, ez... túl szép ahhoz, hogy igaz legyen. – szólaltam meg én először.

– Miről beszélsz?

– Híres, feltörekvő színész vagy, én meg egy vidéki könyvtáros. Teljesen más világban élünk.

– Rengeteg ismert ember van, akinek civil a párja.

– Kivételek mindig vannak.

– Befejezted? Hogy akadályokat gördítesz a boldogságod... a kettőnk boldogsága elé.

– Csak racionálisan gondolkodom, mert azt kívánja meg a helyzet. Soha nem leszek elég jó neked. Nem illek a világodba.

– Milyen az én világom?

– Ritkán őszinte, csupa hamis csillogás, és műmosoly.

– Igazad van. Okkal jöttem pont ide, ahol te vagy. Ennek a helynek a neve is békét jelent. Erre vágytam, meg rád.

– Csak egy személy vagyok a közönségedből.

– Annál azért több. Mindjárt megmagyarázom.

– visszaül mellém, összekulcsolja az ujjainkat.

– Figyelek.

– Te is tudod, hogy az ismert emberek szinte mindent megkapnak, sokszor anélkül, hogy a kisujjukat megmozdítanák érte. Felszínes világ, amiben mozgolódnom kell, és nehéz eldönteni, ki az, aki önmagáért akar a közelemben lenni, vagy rajtam keresztül szeretne magasabb szintre jutni. A kezdő színésznők szó szerint bármire képesek az előrejutásért. Nem tagadom, elég sokszor visszaéltem a helyzettel. Még az ügynököm számát is megadtam, de Péter egy idő után besokallt. Addigra már nem is az volt a lényeg, hogy rajtam keresztül jussanak

pár mondatos szerepekhez, sokkal inkább az, hogy megszerezzenek trófeának. Kezdő színésznők, aztán a korosodó producerek fiatal feleségei. Csak szex kellett nekik, más semmi. Nekem is kényelmes volt ez a kötöttségek nélküli élet. Egészen addig, amíg egy napon arra ébredtem, nincs mellettem senki. A nők hajnalban távoztak. Hiába volt sportautóm, munkám, amit imádok, hiányzott valaki, aki tovább marad hajnalnál. Akkor támadt az ötletem, ideje a filmes partikat közönségtalálkozókra cserélni. Kezdtem jobban érezni magam. Nagyon tetszett az érdeklődések. Az már kevésbé, hogy a közös fotó után egyesek szemérmetlenül a kezembe nyomták a telefonszámukat. Vagy a fülembe súgták, szívesen eljátszadoznának velem a színpalak mögött. Úgy éreztem mindenkinek csak egy rész kell belőlem, senki nem becsül meg egészen, önmagamért. Aztán találkoztam veled. Utolsóként kerültél sorra, mire odaértél elfogytak az autogramkártyák, de felajánlottam, közös képet azért veled is csinálunk. Erre azt mondtad: Nem az aláírás a fontos, vagy a kép, hanem az élmény, hogy végre személyesen látsz. Onnantól kezdve csak te jártál a fejemben. Az elmúlt hónapokban nagyon

elfáradtam a film utómunkálataiban. Úgy éreztem ideje elhagynom a fővárost, szabadságra mennem. Még megvolt a címed, mert korábban nyertél egy filmes relikviát. Ott akartam lenni, ahol te vagy. Mindennél jobban vágytam arra, hogy megismerjem azt a nőt, aki nem csak a testemet akarja, hanem az egész lényemet.

– Nem éreztem helyesnek a vonzalmamat irán-
tad. Annyira más közegben mozgunk, mintha két
külön világban élnénk. Nem hittem, hogy valaha is
esélyem lehet nálad.

– Pedig elég sokszor nyilatkoztam, nyitott len-
nék arra, hogy egy rajongómmal jöjjelek össze. Szó-
val, most már tudod, többet jelentesz nekem, mint
az összes nő, akivel eddig dolgom volt. Legszíve-
sebben itt helyben a magamévá tennélek, de vár-
nunk kell.

– Miért?

– Többet érdeemelsz. Szeretném, ha emlékezetes
lenne.

– Rendben, de azért ne váráss sokáig Művész Úr
– csípek az oldalába.

– Nem foglak. Hé... minek neveztél? Tudod, mi
jár ezért?

Csikizni kezd, amikor bocsánatért könyörgöm befejezi. Ölelkezünk, és a csillagok ragyognak ránk. Egy pillanatra úgy érzem, miénk az egész világ. Olyan, mintha előre megírták volna, és éppen így is kezdődött.

Mindenhol egymásba botlottunk: a könyvtárban (na jó, ez egyáltalán nem volt nehéz, hiszen ott dolgoztam), a közértben, a Duna-parton: Mintha a Sorsnak terve lett volna velünk.

Amikor a maga rejtélyes módján kiírta a közösségi oldalán, hogy elutazik vidékre pihenni, csak remélni mertem, ide vezet az útja.

Még tartott az ebédszünetem. Elmajszolgattam a szendvicsem, aztán az aktuális olvasmányomba temetkeztem a Duna-parton. Ő néhány méterre állt tőlem, egy botot hajított el újra, meg újra, Mac-kó kutyája pedig visszahozta. Nagyon nehezen tudtam a könyvre koncentrálni, lefoglalt, hogy őt "olvassam": sötét haján táncot járt a gesztenye fa virágai közt átbújó napsugarak a mahagóni barna szeme alatti sötét karikák kialvatlanságról árulkodtak. Kockás ingének felső gombjai lazán kigombolva,

ujja könyékig lazán felhajtva, farmerja pont ott feszült, ahol kell. Magas, és izmos, de nem testépítősen. Éppen az a fajta férfi, akire elég csak egy pilantást vetnem, és biztossá válik, hogy semmi esélyem nála. Külsőleg jobban nem is különbözhetnénk: szőkesbarna a hajam, kék a szemem, és ugyan kerek a csípőm, amit alapvetően szeretek magamon, de még mindig küzdök némi súlyfeleggel. Belsőleg pedig, már amennyire ismerem, ő határozott és céltudatos, én meg az örök álmodozó. Még jó, hogy nem állok mellette a harsány külsőmmel: A fekete leggings és balerina cipő még hagyján, de a csupa virág felsőm biztosan elijesztené. A különbözőségünkhöz még az is hozzáadódik, hogy nagyon más világban élünk. Ő mégiscsak kis hazánk egyik feltörekvő fiatal színésze a maga 26 évével, én meg vidéki könyvtáros. Tény, mindketten Vízüntők vagyunk, de arra mégsem lehet kapcsolatot építeni, igaz?

Elszakítom tőle a tekintetem, próbálok újra a betűkre figyelni, amikor valami bökdösni kezdi a bokám. Mackó az, a botot leejti elém. Elég erőteljesen liheg, biztosan elfáradt a nagy szaladgálásban. Az orrához közelítem a kezem, jelezve, nem aka-

rom bántani. Miután biztonságosnak érzem elkezdem vakargatni a füle tövét. Márk kocog oda hozzánk.

– Szia Lina, ne haragudj! Általában nem rajong az idegenekért. Mackó, rossz kutya vagy, ma nincs jutalomfalat – dorgálja meg az állatot. Inkább játékosan, mint komolyan, ajka féloldalas mosolyra húzódik, miközben letelepszik a padra.

– Szeretem a kutyákat. Viszont a kérés nélkül mellém ülő embereket kevésbé – becsukom a könyvet, táskámba csúsztatom, és elviharzom. Pont ellentétesen viselkedem, mint, ahogy szeretnék. Vágyom rá, de nem bírnám elviselni, ha összetörné a szívem: Ő is.

Örülök, hogy a kezdeti vonakodásom ellenére esélyt adtam kettőnknek. Most, egymást ölelve a csillagok alatt boldog vagyok. Annyira elmerülök a pillanatban, nem is sejtem, hogy ez az utolsó közös esti piknikünk.

Másnap délelőtt éppen az "új könyvek" polcot rendezgetem, amikor Gyuri odalép hozzám mosolyogva kezében borítékkal.

– Gondolom véletlenül keveredett az intézmény levelei közé. Mivel biztosan jó hír, azt hiszem ezúttal elnézhetjük a tévedést – nyújtja át a küldeményt.

– Te, meg az örök optimizmusod.

Pécsi Csorba Győző Könyvtár, olvasom a feladót, és gondolkodás nélkül felnyitom a borítékot.

Tisztelt Kis Lina!

Örömmel értesítjük, hogy könyvtárunk igazgatói pozíciójára benyújtott pályázatát megfelelőnek talláltuk. Július elsejétől Ön ülhet a vezetői székbe. Várjuk a közös munkát.

Tisztelettel:

Hajdú Zoltánné

mb. igazgató

– Na, jó hír?

– Az – válaszolom tömören, és mosolyt erőltetek az arcomra. Belül pedig zokogok, mert tudom az összes álmom nem teljesülhet. Melyikről mondjak le?

Márk jó szokásához híven értem jön munka után. A hotelbe visz, ahol szállást foglalt. Az előtérben még bírunk magunkkal, de amikor a liftajtó becsukódik rögtön tapadunk. Csókolózunk alig – alig elszakadva egymástól. A kezét érzem mindenhol: simogatja az arcom, a másikkal bejárja a hátamat, és megállapodik a fenekemen, amibe gyorsan, és határozottan belemarkol. Aztán a szobában útközben elhagyott ruhadarabok vezetnek az ágyig. Csókol, ölel és simogat gyengéden, majd egyre szenvedélyesebben, minden porcikám beleremeg. Magamba fogadom, de nem csak a testembe a szívembe is. Egyek vagyunk. Hajnalban, amilyen halkan csak lehet felöltözöm, és távozom. Elengedem, mert szeretem. Jobb lesz neki nélkülem.

Telnek a napok. Lefoglalt a költözés, és az új pozícióm elfoglalása. A munkába temetkezem, de min-

den nap végén – a szokás hatalma – várok valakit, aki többé már nem jön értem. Márk egy hétig próbálkozott. Jöttek a "beszéljük meg", "mi rosszat tettem?", "miért nem veszed fel a telefont?" szöveges, hangposta üzenetek. Az utolsó sms-e bizonyítja, hogy feladta:

Azt hittem te más vagy. Tévedtem.

Ekkor azt gondoltam vége a történetünknek. Tévedtünk. Mindketten.

Három nappal később Bori, a rendezvényszervezéssel is foglalkozó munkatársunk a következő hetek eseményeinek listáját tette az asztalomra.

Sikerem titka – Beszélgetés Nagy Márk színésszel.
Időpont...

... jövő hét hétfő.

– Bori... kit hívtál meg?

– Bocs Főnök, nem mondhattam nemet, a polgármester lánya nagy rajongó.

– Mikor hagytam én ezt jóvá?

– Megtehetnéd most.

– Nincs más választásom, legyen.

Sokan eljöttek a közönségtalálkozóra. Én hiába akartam kihagyni, nem tehettem. Miután elbúcsúz-

tam a polgármestertől, és a lányától, csak ketten maradtunk a teremben.

– Köszönöm, hogy eljöttél. Nekem... most men-
nem kell, Bori majd rendezí veled az anyagiakat.

– Megint menekülsz.

– Jobb neked nélkülem. Majd túl leszel rajtam.
Én meg rajtad.

– Nem, és te sem rajtam. Hiába is tagadod, látom a szemed alatt a karikákat, nem tudtad a sminkkel eltüntetni. Mikor aludtál utoljára jól? Megmondom: amikor együtt voltunk.

– Nem hallgatom ezt tovább – lerohanok a lépcsőn, ki az épületből. Égetik a szemem a könnyek. Körül sem nézek, amikor lelépek a járdáról.

Látom az autó reflektorait, ismerős kezet érzek a sajátomon. Márk visszaránt még épp időben. Ismét megmentette az életem. Az épületbe vezet, leülünk az előtérben.

– Leszokhatnál végre arról, hogy életveszélybe sodrod magad – korhol, de a hangja inkább feszült, mint mérges.

– Márk...

– Tessék.

– Sajnálom.

– Tudom, és megbocsájtok egy feltétellel.
– Legyél a feleségem, Lini. Szeretlek, te vagy az én kincsem. Rengeteget kellett ásnom, mire megtalálalak, de újra megtenném.

– Én is szeretlek Márk, szükségem van rád, hozd megyek. Már elhiszem, hogy megérdemellek.

A következő hónapban elszerződött a Pécsi Nemzeti Színházhoz, ezután már csak évi egy filmet vállalt. A legutóbbi előadása az imént ért véget. Egy zebránál állunk. Ezúttal körülnézek a zebránál, de ha nem tenném, akkor sem esne bajom. Már nem félek, mert velem van. Vigyáz rám, fogja a kezem.

Most, és mindörökre.